

ŞÖVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ

FELSEFE YÜZÜĞÜ 16. KİTABI

MORGAN RICE

Morgan Rice

Şövalyelerin Mızrak Dövüşü

Серия «Felsefe Yüzüğü», книга 16

Аннотация

FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: entrika, karşı entrika, gizem, yiğit şövalyeler, kırık kalpler ile dolu çiçekli aşklar, aldatma ve ihanet. Sizi saatlerce eğlendirecek ve her yaştaki okuyucuyu memnun edecek. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap. Books and Movie Reviews, Roberto MattosEğlenceli bir destan fantezisi. Kirkus Reviews Muhteşem bir şeylerin başlangıcı orada. San Francisco Book Review Aksiyon yüklü... Rice'ın yazımı sağlam ve öykü merak uyandırıcı. Publishers Weekly (Kahramanların Görevi ile ilgili olarak yorumu) Coşkulu bir fantezi... Genç ve destansı bir yetişkin serisinin henüz başlangıcı olmayı vaat ediyor. Midwest Book ReviewHızlı ve kolay okunuyor... Neler olacağını görmek için okumak zorunda kalıyorsunuz ve yarıda bırakmak istemiyorsunuz. – FantasyOnline. net (Kahramanların Görevi ile ilgili olarak yorumu) ŞÖVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ'nde Thorgrin ve kardeşleri denizde Guwayne'in izini sürerler ve onu Işık Adası'na kadar izlerler. Ancak yerle bir olmuş adaya ve ölmek üzere olan Ragon'a vardıklarında çok geç kalmış olabilirler. Darius kendisini İmparatorluk başkentine ve gelmiş geçmiş en büyük arenaya getirilmiş halde bulur.

Onu bir savaşçıya dönüştürecekle ve imkânsızı başarmasını sağlayıp hayatta kalmasına yardım edecek gizemli bir adam tarafından eğitilir. Ancak başkent arenası Darius'un görmediği hiçbir şeye benzememektedir ve zorlu rakipleri onun bile yenemeyeceği kadar güçlü olabilir. Gwendolyn Yamacın kraliyet sarayının ailevi ilişkilerine gömülür, çünkü Kral ve Kraliçe ondan bir iyilik isterler. Yamacın geleceğini değiştirebilecek sırları ortaya çıkarmak ve Thorgrin'le Guwayne'i kurtarabilecek bir göreve çıkan Gwen derinlere indikçe öğrendikleriyle çok geçirir. Erec ve Alistair'in bağları nehirde yukarı yelek açıp, İmparatorluğun kalbine doğru gittikçe derinleşir; Volusia'yı bulup Gwendolyn'i kurtarmaya kararlđdırılar... Bu arada, Godfrey ve ekibi arkadaşlarının intikamını almaya niyetli bir biçimde Volusia'da karmaşa yaratırlar. Volusia ise istikrarsız banket dört bir yandan saldırıya uğradığında, İmparatorluğu yönetmenin ne anlama geldiğini anlar. ŞÖVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ sofistike dünya oluşumuyla ve özellikleriyle arkadaşlara ve aşıklara, rakiplere ve kur yapanlara, şövalyelere ve ejderhalara, entrikalara ve politik entrikalara, reşit olmaya, kırılan kalplere, aldatmacaya, hırsa ve ihanete dair destansı bir öykü. Şeref ve cesaretle, kaderle ve yazğıyla, büyücülükle ilgili bir öykü. Bizleri asla unutmayaacağımız ve her yaşa ve cinsiyete hitap eden bir dünyaya götüren bir fantezi.

Содержание

BİRİNCİ BÖLÜM	14
İKİNCİ BÖLÜM	18
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	28
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	35
BEŞİNCİ BÖLÜM	44
ALTINCI BÖLÜM	49
YEDİNCİ BÖLÜM	54
SEKİZİNCİ BÖLÜM	58
DOKUZUNCU BÖLÜM	66
Конец ознакомительного фрагмента.	73

ŞÖVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ

(FELSEFE YÜZÜĞÜ 16. KİTABI))

MORGAN RICE

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on iki kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice İçin Yazılan Övgülerden Bazıları

“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: olay örgüsü, karşı tema, gizem, yürekli şövalyeler, kırık kalplerle dolu yeşeren aşklar, dalavere ve ihanet. Her yaştaki okuyucuya hitap

ediyor ve saatlerce zihninizi meşgul tutabiliyor. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap.”

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“Eğlenceli bir epik fantezi.”

—Kirkus Reviews

“Dikkate değer bir şeylerin başlangıcı burada.”

--San Francisco Book Review

“Aksiyon dolu Rice'ın yapıtı oldukça sağlam ve olay örgüsü merak uyandırıcı.”

--Publishers Weekly

“Sürpizlerle dolu bir fantezi Bu, genç yetişkin fantezi serisi olma belirtisinin sadece başlangıcı.”

--Midwest Book Review

Morgan Rice Kitapları

TAÇLAR VE GÖRKEM

KÖLE, SAVAŞÇI, KRALİÇE (Book #1)

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)

CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)

ONURUN BEDELİ (3. Kitap)

BİR KAHRAMANLIK OCAĞI (4. Kitap)

GÖLGELER DİYARI (5. Kitap)

CESURUN GECESİ (6. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)

EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)

GURUR AĞLAYIŞI (4. Kitap)

ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)

KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)

KILIÇ AYINI (7. Kitap)

SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)

BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)

KALKAN DENİZİ (10. Kitap)

ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)

ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)

KRALIÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)

KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)

ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)

ŞOVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ (16. Kitap)

SAVAŞIN ARMAĞANI (17. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA 1: KÖLETÜCCARLARI (1. Kitap)

ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPİR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. Kitap)

SEVİLMİŞ (2. Kitap)
ALDATILMIŞ (3. Kitap)
YAZGI (4. Kitap)
ARZULANMIŞ (5. Kitap)
NİŞANLI (6. Kitap)
YEMİNLİ (7. Kitap)
BULUNMUŞ (8. Kitap)
CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)
GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)
KADER (11. Kitap)
TAKINTI (12. Kitap)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

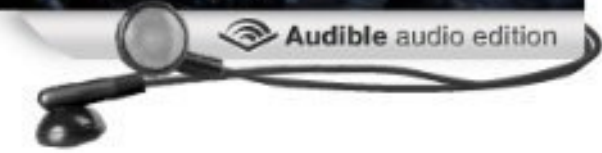

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

FELSEFE YÜZÜĞÜ serisini sesli kitap formatında Dinleyin!

Jacket image Copyright Razumovskaya Marina Nikolaevna,

used under license from Shutterstock.com.

Telif Hakkı Sahibi Morgan Rice © 2014

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976

ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı ya da bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen paylaşmak istediğiniz kişiler için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen iade edin ve bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfîdir.

Kapaktaki Telifli Razumovskaya Marina Nikolaevna resmi Shutterstock.com lisansı ile kullanılmıştır.

İÇİNDEKİLER

[BİRİNCİ BÖLÜM](#)

[İKİNCİ BÖLÜM](#)

[ÜÇÜNCÜ BÖLÜM](#)

[DÖRDÜNCÜ BÖLÜM](#)

[BEŞİNCİ BÖLÜM](#)

[ALTINCI BÖLÜM](#)

[YEDİNCİ BÖLÜM](#)

[SEKİZİNCİ BÖLÜM](#)

[DOKUZUNCU BÖLÜM](#)

ONUNCU BÖLÜM

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ON İKİNCİ BÖLÜM

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ON ALTINCI BÖLÜM

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

YIRMİNCİ BÖLÜM

YIRMİ İKİNCİ BÖLÜM

YIRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YIRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YIRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

YIRMİ ALTINCI BÖLÜM

YIRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

YIRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

YIRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

OTUZUNCU BÖLÜM

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BİRİNCİ BÖLÜM

Thorgrin, tırabzanlarını tuttuğu koca geminin pruvasında duruyordu, saçları rüzgardan arkaya yapışırken içinde büyüyen kötü hislerle ufka bakıyordu. Korsanlardan aldıkları gemi, rüzgarın taşıyabileceği en yüksek hızda yol alırken Elden, O'Connor, Matus, Reece, Indra ve Selese yelkenlerle uğraşiyor, Melek ise, daha hızlı gitmek istese de bunun mümkün olmadığını bilen Thor'un yanında duruyordu. Yine de daha hızlı olmayı diledi. Tüm bu zamanlardan sonra Guwayne'in ufku geçtikten sonra varacakları yerde, Işık Adası'nda olacağından emin gibiydi. Eş derecede emin olduğu diğer bir şeyse Guwayne'in tehlikede olduğuydu.

Thor bunun nasıl olabildiğini anlamıyordu. Onu son bıraktıklarında Guwayne, en az kardeşi kadar güçlü bir büyücü olan Ragon'un koruması altında, Işık Adası'nda güvendedi. Argon, Thorgrin'in bildiği en güçlü büyücüydü, tüm Halka'yı bile korumuştü. Thor, Ragon'un korumasındayken Guwayne'e ne gibi bir zarar gelmiş olabileceğini kestiremiyordu.

Elbette Thorgrin'in daha önce hiç duymadığı, Ragon'unkine eş kara bir büyücünün gücü varsa bunu bilemezdi. Hakkında hiç bir şeyi bilmediği, kara kuvvetin, şeytani büyüünün olduğu bir diyar var mıydı?

Fakat neden oğlunu hedef almış olsundu?

Thor, gördüğü rüyanın etkisiyle, daha şafak sökmemişken

aklını kaçırmış gibi alelacele Işık Adası'ndan ayrıldığı günü düşündü. Şimdi geriye bakınca Thor, kara bir gücün aklını çelip onu kandırarak oğlundan uzaklaştırmak istediğini fark ediyordu. Halen gemisi üzerinde tiz çığlıklar atarak ufukta kaybolup sonra yeniden ortaya çıkan Lycoples sayesinde Ada'ya yani nihayet doğru yöne yol alıyordu. Thor, tüm bu zaman boyunca işaretlerin hep gözünün önünde olduğunu fark etti. Bunu nasıl kaçırmıştı? Daha en baştan onu yolundan saptıran bu karanlık güç de neyin nesiydi?

Thor ödemesi gereken bedeli, her birinin kafasına tek tek çökecek belalar anlamına gelen cehennemden salınan şeytanları, kara lordun lanetini hatırladı. Önünde yatan daha çok lanetin ve davanın olduğunu ve bu yolculuğunun da onlardan biri olduğunu hissetti. İleride onu bekleyen diğer sınavların ne olacağını merak etti. Oğlunu bir daha geri alabilecek miydi?

“Merak etme,” dedi tatlı bir ses.

Thor dönünce, Melek'in gömleğini çekiştirdiğini gördü.

“Her şey yolunda girecek,” diye ekledi gülümseyerek.

Thor ona doğru gülümseyerek elini onunkinin üstüne koydu, varlığı onu her zaman olduğu gibi rahatlatıyordu. Melek'i hiç sahip olmadığı kendi öz kızı gibi seviyordu. Varlığından memnuniyet duyuyordu.

“Eğer girmezse,” diyerek ekledi gülümseyip, “Ben icabına bakarım!”

O'Connor'ın onun için yonttuğu küçük yayı gururla kaldırıp, onu nasıl gerdiğini gösterdi Thor'a. Kız yayı göğsüne kaldırıp

titrek elleriyle küçük ahşap bir ok yerleştirip yayı çekmeye başlayınca Thor keyifle gülümsedi ona. Melek, yayı bıraktı ve küçük ahşap ok sallanıp güverteyi aştı ve okyanusa uçarak düştü.

“Balık vurdum mu!?” diye heyecanla sorarken tırabzanlara neşe içinde koştu.

Thor orada durup köpüren deniz sularına bakarken emin olamıyordu fakat yine de ona gülümsüyordu.

“Eminim vurmuşundur,” dedi ona güvence vererek. “Hatta belki bir köpekbalığı vurmuş olabilirsin.”

Thor ufuktan gelen yeni bir tiz çığlık duyunca yeniden dikkat kesildi. Kılıcının kabzasını tutup suya bakarak ufku incelerken vücudu taş kesti.

Kalın gri bulutlar yavaşça açılırken, gördüğü manzara karşısında Thor’un kalbi heyecanla atmaya başladı: uzakta, kara dumanlar göğe yükseliyordu. Önündeki bulutlar iyice kalktığında Thor, dumanların uzaktaki adadan, her hangi birinden değil, ancak dik kayalıklarının doğruca göğe ulaştığı ve zirvesinde geniş bir platonun olduğu bir adadan geldiğini gördü. Bu adayı başka bir tanesiyle karıştırmasına imkan yoktu.

Işık Adası.

Thor, gudubet görünümlü şeytani yaratıkların adadan arta kalanların tepesinde akbabalar gibi tiz çığlıklar atıp daireler çizerek dönerken doldurdukları göğü görünce kalbinin sıkıştığını hissetti. Bir ordu kadar kalabalıklardı, altlarındaki adanın tamamı alevler içindeydi, kurtulan tek bir köşe bile yoktu.

“DAHA HIZLI!” diye rüzgara bağırdı Thor, nafile olduğunu

biliyordu oysa. Bu hayatında hissettiği en çaresiz andı.

Fakat yapabileceği başka bir şey yoktu. Alevleri, dumanı, ayrılmakta olan canavarları izledi; Lycoples'in yukarıda attığı tiz çığlıkları duyarken artık çok geç olduğunu biliyordu. Geriye hiç bir şey kurtulamamıştı. Bu adadan geriye kalan her ne varsa, Ragon, Guwayne, ya da her hangi bir şey, kesinlikle ölmüştü.

“HAYIR!” diye bağırdı Thorgrin, göklere küfrederek; artık ölüm adası olan bu adaya yaklaşırken okyanus suları yüzüne vuruyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn yeniden Halka'ya dönmüş, yalnız başına annesinin kalesinde durup etrafına bakarken bir şeylerin hiç de yolunda olmadığını fark ediyordu. Kale terk edilmiş, eşyasız kalmıştı, içindeki tüm her şey gitmiş, pencereleri sökülmüş, bir zamanlar onları süsleyen desenli güzel camların yerinde sadece ahşap kalıntıları kalmıştı. Güneş içeri buradan sızıyordu. Havadaki tozlar döne döne asılı kalıyordu, sanki burada bin yıldır kimse yaşamamıştı.

Gwen dışarı, Halka'nın manzarasına baktı, bir zamanlar bildiği ve sevdiği bu yer artık çorak, tarumar edilmiş, korkunç bir haldeydi. Sanki dünya üzerinde tek bir iyi şey kalmamıştı.

“Kızım,” dedi bir ses.

Gwendolyn döndü ve annesinin orada durup ona çökmüş, hasta bir yüzle baktığını görünce dehşete düştü. Hatırladığı annesine hiç benzemiyordu. Ölüm döşeğinden bildiği, bir ömrün içine çok fazla yaşam sığdırmış bir bakışa sahipti annesi.

Gwen, boğazında bir yumru hissetti; aralarında geçen her şeye rağmen onu ne kadar özlemiş olduğunu fark etti. Özlemine yakan şeyin o mu yoksa ailesi ya da tanıdık bir şeyler mi hatta Halka mı olup olmadığını bilmiyordu. Yeniden evinde olmak ve tanıdık görüntüleri görmek için neler vermezdi.

“Anne,” diye cevapladı, önündeki görüntüye inanmakta zorlanarak.

Gwen ona uzanır uzanmaz kendini bir başka yerde buldu. Yerle bir olmuş, küllerle örtülü bir adada, kayalıkların kıyısında duruyordu. Havada ağır bir duman ve sülfür kokusu vardı, burun deliklerine dolup onları yakıyordu. Adaya baktı, kül dalgaları rüzgarda kaybolunca önünde uzanan manzaranın içinde kül olmuş, altın bir beşik gördü. Bu korların ve küllerin arasındaki tek nesneydi.

Öne gelirken Gwen'in kalbi yerinden çıkacak gibiydi, oğlunun orada ve iyi durumda olup olmadığını görecektir onu çok geriyordu. Bir yanı uzanarak onu tutup, göğsüne yapıştıracığı ve bir daha asla bırakmayacağı için çok sevinçliydi. Fakat diğer yanı orada olmamasından, daha da kötüsü ölmüş olmasından dehşetle korkuyordu.

Gwen, ileri atılıp öne eğilerek beşiğin içine baktı, boş olduğunu görünce kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Acı içinde "GUWAYNE!" diye bağırdı.

Gwen, yukarıda kendininkini bastırarak tiz bir çığlık duyunca baktı ve gudubet görünümlü siyah yaratıklarından oluşan bir ordunun havada uçtuğunu gördü. Sonuncu yaratığın pençeleri arasında bir bebeğin debelenerek ağladığını görünce kalbi durdu. Kasvetli göklere, bir karaltı ordusu tarafından kaldırılıp taşınıyordu.

"HAYIR!" diye çığlık attı Gwen.

Bu çığlıkla uyandı, yatağında doğrulup Guwayne'i bulup göğsüne yatırmak için her tarafa baktı.

Fakat burada yoktu.

Gwendolyn nefes nefese, nerede olduğunu anlamaya çalışıp yatağında oturdu. Şafağın zayıf ışınları pencerelerden girerken nerede olduğunun ayırtına varması için bir süre geçmesi gerekti: Ridge'de, Kral'ın kalesindeydi.

Gwen, avucunda bir şey hissedince aşağı baktı ve Krohn'un elini yalayarak kafasını kucağına koyduğunu gördü. Yatağın kenarında otururken kafasını okşadı, zor nefes alıyordu ve yavaşça kafasını toplamaya çalıştı. Gördüğü rüyanın ağırlığını üstünde hissediyordu.

Guwayne, diye düşündü. Rüyası çok gerçektir. Bir rüyadan fazlası olduğunu biliyordu, bir görüntüydü bu. Guwayne her yerde ise tehlikedeydi. Karanlık güçler tarafından kaçırılmıştı, bunu hissedebiliyordu.

Gwendolyn acı çekerek durdu. Oğlunu ve kocasını bulmak için hiç olmadığı kadar acele etmesi gerektiğini hissediyordu. Onu bulup ona sarılmayı her şeyden çok isterdi. Fakat bunun kaderde olmadığını biliyordu.

Gözyaşlarını silen Gwen, ipek geceliğini örterek çabucak odayı geçerken yüksek kemerli pencerenin altında uzanan çıplak ayaklarının değdiği, soğuk, taş zemini hissediyordu. Desenli cam paneli açar açmaz içeri sessizce şafağın ışıkları girdi, ilk güneş yükselirken kırsal kesimi kızıla boyuyordu. Nefes kesici bir görüntüydü bu. Gwen önüne baktı, manzarayı özümsemi. Kusursuz başkent ve etrafını çeviren sonsuz alandaki sıra dağlar, bereketli bağlar bugüne kadar tek bir yerde toplandığını gördüğü en kalabalık bolluğa ev sahipliği yapıyordu. Ötesinde ise, sabah

vaktinde parlayan mavi göl vardı, onun gerisinde ise Ridge'i çevreleyen mükemmel daire şekilleri sisle örtülmüştü. Burası hiç zararı olmayan bir yer gibi görünüyordu.

Gwen, bu zirvelerin ardında bir yerlerde olan Thorgrin'i ve Guwayne'i düşündü. Neredelerdi? Onları tekrar görebilecek miydi?

Gwen, sarnıça gidip yüzüne su çarptı ve çabucak giyindi. Thorgrin ve Guwayne'i bu odada oturarak bulamayacağını ve onları bulmaya her zamankinden çok ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ona yardım edecek biri varsa o da Kral olabilirdi. Bir çıkar yol sunabilirdi belki.

Gwen, Ridge'in zirvelerinde yürüyüp Kendrick'in gidişini izlerken onunla yaptığı konuşmayı ve ona açıkladığı sırları hatırladı. Öldüğünü, Ridge'in öldüğünü dinledi. Dahası, açıklayacağı başka sırlar da bulunuyordu ancak konuşmaları bölünmüştü. Danışmanları acil bir mesele için ona gelmişti, Gwen'e daha fazlasını anlatacağına söz vermiş ve ondan bir iyilik isteyeceğini söylemişti. Ne iyiliği isteyeceğini merak etti. Ondan ne isteyebilirdi?

Kral, gün doğduğunda taht odasında onunla buluşmasını istediği için Gwen aceleyle giyinmeye başlamıştı, zaten geç kaldığını biliyordu. Rüyası kafasını karıştırmıştı.

Odadan aceleyle çıkarken, Gwendolyn'in açlıktan karnı ağrıdı, Büyük Çöl'deki açlık hala kendini hissettirirken, masada onun için hazırlanmış olan lezzetli yiyeceklere, ekmeğe, meyvelere, peynirlere, pudinglere baktı. Hemen biraz alarak

yürürken yemeye başladı. İhtiyacı olandan daha fazlasını almıştı ve yürümeye başlayınca uzanıp yarısını yanı başında mızımızlanıp avucundan almaya çalışan Krohn'a verdi. Bu yiyecekler, üstündeki çatı ve bolluktan dolayı çok minnettardı; bir yönden büyüdüğü Kral'ın Sarayı'ndaymış gibi hissetti kendini.

Gwen odadan çıkarken muhafızlar dikkat kesilerek ağır meşe kapıyı ardına kadar açtılar. Onları geçip kalenin loş ışıklı, taştan koridorlarına indi, gecedен kalma meşaleler hala titrek şekilde yanıyordu.

Gwen koridorun sonuna ulaştı, Krohn yanı başında ilerlerken taştan, spiral bir merdivenden yukarı çıktı. Kral'ın odasının burada olduğunu biliyordu artık kaleyi yavaştan tanıyordu. Bir başka koridorda aceleyle ilerledi, taşa oyulmuş kemerli bir açıklıktan geçmek üzereyken göz ucuyla bir hareket hissetti. Gölgelelerin içinde birinin durduğunu şaşırarak görünce bir anlığına irkildi.

"Gwendolyn?" dedi yumuşak, oldukça nazik bir ses; gölgelerin içinden yüzünde küçük bir gülümsemeyle çıkmıştı.

Gwendolyn hazırlıksız yakalanınca gözlerini kırptırdı, kim olduğunu anlaması için biraz zaman geçmesi gerekti. Son bir kaç gündür o kadar fazla kişiyle tanıştırmıştı ki hepsi birbirine girmişti.

Fakat bu yüzü asla unutamazdı. Kral'ın oğlu olduğunu fark etti, ona karşı duran, saçları olan diğer ikizdi bu.

""Siz Kral'ın oğlusunuz," dedi yüksek sesle hatırlayarak. "En

büyük üçüncü."

Yüzünde hiç beğenmediği sinsi bir gülümsemeyle ona bir adım yaklaştı.

"İkinci en büyük aslında," diye düzeltti. "İkiziz ama ilk ben doğmuşum."

Kral'ın oğlu ona doğru bir adım atarken Gwen onu inceledi ve kusursuz kıyafetlerini, tıraşlı yüzünü, şapkasının içindeki saçlarını, parfüm ve esans kokusunu ve bugüne değin gördüğü en şık görünümlü duruşunu fark etti. Kendini beğenmiş bir havası vardı, kibri ve kendine verdiği önem belli oluyordu.

"İkizin diğeri olarak düşünülmemeyi tercih ederim," diye devam etti. "Kendine has biriyim. Mardig'dir ismim. İkizimin olması kontrolümde değil ama kaderimde olan bir durum. Taçtaki payımla ilgili denebilir," diyerek bitirdi felsefi sözlerini.

Gwen varlığından hoşnut değildi, hala önceki geceki davranışından ötürü rahatsızdı ayrıca Krohn'un da yanı başında huysuzlandığını hissediyordu; bacağına sürtünürken ensesindeki tüyler kabarmıştı. Ne istediğini öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

"Bu koridorların gölgelerinde hep böyle saklanır mısınız?" diye sordu.

Mardig daha da yakına gelirken alaycı bir gülümseme vardı suratında.

"Ne de olsa burası benim kalem," diye cevapladı alanına sahip çıkarak. "İçinde dolandığımı bilir herkes."

"Sizin kaleniz mi?" diye sordu. "Babanızın değil mi?"

İfadesi karardı.

“Herşeyin bir zamanı,” var diye cevapladı şifreli konuşup bir adım daha öne gelerek.

Gwendolyn gayri ihtiyarı bir adım geriye çekildi, yaydığı histen hiç hoşlanmıyordu, Krohn hırlamaya başladı.

Mardig ona küçümseyerek baktı.

“Kalemize hayvanların girmesi yasak biliyor muydunuz?” diye cevapladı.

Gwen sinirlenerek dudak büktü.

“Babanız hiç bahsetmedi.”

“Kuralları babam koymuyor,” dedi. “Ben koyuyorum. Kral’ın muhafızı benim emrimdedir.”

Gwen iyice öfkelendi.

“Beni bu yüzden mi burada durdurdunuz?” diye sordu hiddetle. “Hayvanlarla ilgili kuralınızı söylemek için mi?”

Belki de dengini bulduğunu fark ettiği için dudak büktü. Ona bakarken gözlerini üstüne kilitledi sanki onu tartıyor gibiydi.

“Ridge’de beni arzulamayan kadın yoktur,” dedi. “Ancak sizin gözlerinizde tutku göremiyorum.”

Gwen, nihayet nereye vardığını anlayınca ağzı açık, dehşetle ona bakakaldı.

“Tutku mu?” diye utanç içerisinde tekrarladı. “Neden size tutku duyayım? Ben evliyim üstelik hayatımın aşkı yakında bana dönecek.”

Mardig yüksek sesle güldü.

“Öyle mi?” diye sordu. “Duyduğum kadarıyla çoktan ölmüş. Ya da onu bulamayacağınız kadar uzakta, size asla geri

dönmeyecek.”

Gwendolyn öfkesi artarken kaşlarını çattı.

“Hiç dönmeyecek olsa bile,” dedi, “Başka kimseyle birlikte olmam, özellikle de sizinle.”

İfadesi karardı.

Gitmek için döndü ancak Kral’ın oğlu uzanıp kolunu tuttu. Krohn hırladı.

“Burada istediklerimi rica etmem,” dedi. “Alırım. Yabancı bir krallıkta, yabancı bir ev sahibinin merhametindesiniz. Yerinizde olsam efendilerinize kusur etmeyecek kadar akıllı davranırdım. Ne de olsa misafirperverliğimiz olmadan burada çürüyüp gidebilirsiniz. Üstelik bir misafirin başına gelebilecek çok sayıda talihsizlik yaşanabilir, ev sahibi son derece iyi niyetli olsa bile.”

Hayatında karşılaştığı onca gerçek tehditten sonra onun bu küçük uyarılarından korkmadan kaşlarını çattı.

“Efendilerimiz mi?” dedi. “Bu şekilde mi görüyorsunuz beni? Eğer hala fark etmediyseniz, ben özgür bir kadınıyım. Dilersem buradan hemen giderim.”

Çirkin sesiyle güldü.

“Pekiye nereye gidersiniz? Çöl’e mi dönersiniz?”

Gülümseyip kafasını salladı.

“Teknik olarak gitmekte özgür olabilirsiniz,” diye ekledi. “Fakat şunu sormama izin verin: Bu vahşi dünyanın içerisinde nereye gidebilirsiniz?”

Krohn gittikçe artan bir şiddetle hırlamaya devam ederken Gwen Mardig’in üstüne atlamaya hazırlandığını fark ediyordu.

Kızgın bir şekilde kolunu tutan elini silkeleyip uzandı ve Krohn'un kafasına elini uzatarak onu geri çekti sonra Mardig'e bakınca bir anda onunla ilgili bir fikir edindi.

“Bana söyleyin Mardig,” dedi sesi sert ve soğuktu. “Neden orada, kardeşlerinizle çölde birlikte savaşmayan bir siz varsınız? Neden burada bir tek siz kaldınız? Korku sizi bu kadar mı ele geçirmiş vaziyette?”

Gülümsedi ancak gülümsemesinin altında korktuğunu görebiliyordu.

“Şövalyelik aptallar içindir,” diye cevapladı. “Geride kalanların istediklerini alabilmesi için bizlere yol açan makul aptallar onlar. Onları şövalyelik ipleriyle sararsanız kukla gibi oynatırsınız. Ben şahsen kendimle oynanmasına izin vermem.”

Gwen midesi bulanarak baktı ona.

“Kocam ve Gümüş'ümüz sizin gibi bir adama kahkahalarla güler,” dedi. “Halka'da iki dakika bile yaşayamazdınız.”

Gwen, girmesine engel olduğu girişten ona baktı.

“İki seçeneğiniz var,” dedi. “Ya yolumdan çekilirsiniz ya da burada kahvaltısı için sabırsızlanan Krohn sizi teslim alabilir. Vücudunuz tam dişine göre.”

Marig, Krohn'a bakınca Gwen, dudaklarının titrediğini gördü. Yana çekildi.

Fakat hemen içeri girmedi. Bunun yerine ona alayla gülümseyerek yaklaşırken ne demek istediğini anlamasını istiyordu.

“Bu küçük kaleye hükmeden siz olabilirsiniz,” dedi kara bir

ifadeyle, “fakat bir Kraliçe ile konuştuğunuzu unutmayın. Özgür bir Kraliçe’yle. Size veya bir başka birine yaşadığım sürece hesap vermeyeceğim. Artık bunu yapmayacağım. Böylece tehlikeli hatta sizden çok daha tehlikeli biri oluyorum.”

Prens ona baktı ve Gwen’i şaşkırtan bir biçimde gülümsedi.

“Sizden hoşlandım Kraliçe Gwendolyn,” diye cevapladı.

“Düşündüğümde de fazla.”

Kalbi hızla çarpan Gwendolyn dönüp gitmesini, koridorun içinde karanlıkta kaybolmasını izledi. Ayak seslerinin yankısı gittikçe zayıflarken Gwen merak etmekten kendini alamadı:

Bu sarayda onu ne gibi tehlikeler bekliyor olabilirdi?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kendrick çöl zemininde, Brandt ve Atme bir yanında; Halka kardeşliğinden geriye kalan yarım düzine Gümüş üyesi arkasında eski günlerdeki gibi atını sürerek ilerliyordu. Büyük Çöl'de giderek derinlere geçerken, Kendrick üstüne nostaljinin ve üzüntünün çöktüğünü hissetti. Bu yolculuk ona Halka'nın altın çağını hatırlatmıştı. O zamanlar, Gümüş'le, asker arkadaşları ve binlerce adamla beraber savaşa katılırlardı. Kraliyetin en iyi savaşçılarıyla bir aradaydı, hepsi birbirinden büyük savaşçılarla beraber her yere atlarını sürerlerken trompetler çalar, onu karşılamak için köylüler yollara çıkardı. O ve adamları her yerde hoş karşılanır ve savaş, kahramanlık hikayelerini, kanyondan daha da kötüsü vahşi diyardan çıkan en korkunç canavarlara karşı verdikleri mücadeleleri anlatırken gece geç saatlere kadar ayakta kalırlardı.

Kendrick gözlerindeki tozdan kurtulmak için gözlerini kırptı. Şimdi farklı bir zaman ve farklı bir yerdedi. Etrafına bakınca Gümüş'ün sekiz adamını gördü, yanlarında binlercesini görmeyi bekledi. Fakat gerçeklik hemen yüzüne çarptı, geriye kalan artık yalnızca sekiz kişiydi, işlerin ne kadar çok değiştiğini fark etti. Eski günlerin o ihtişamı yerine yeniden gelecek miydi diye merak etti.

Kendrick'in bir savaşçıyı savaşçı yapan şeylerle ilgili fikirleri yıllar içinde değişti, mesela bu günlerde bir savaşçıyı savaşçı

yapanın yetenek ve onur değil, hayatta kalabilme becerisi olduğunu hissediyordu. Yaşamak için devam etme yetisi olmalıydı. Hayat yoluna çok sayıda engel, felaket, trajedi, kayıp ve hepsinden önemlisi değişim bırakıyordu; sayamayacağı kadar çok arkadaşını kaybetmişti, uğruna hayatını vereceği Kral ise artık yaşamıyordu. Vatanı yitmişti. Fakat yine de ne için olduğunu bilmeseydi bile yaşamaya devam etmişti. Amacını aradığını biliyordu. Bir savaşçıyı savaşçı yapan, bir adamın diğerleri birer birer düşerken zamanın sınavlarına dayanmasını sağlayan şey belki de hepsinden önemli derecede devam etme yetisiydi. Bu, gerçek savaşçıları, tabanları yağlayanlardan ayırıyordu.

“İLERİDE KUM DUVARI VAR!” diye bağırdı bir ses.

Bu, Kendrick’in hala alışmaya çalıştığı yabancı bir sestti, dönüp bakınca, Kral’ın büyük oğlu Koldo’yu gördü; siyah derisi grubun arasında çok dikkat çekerken, Ridge’in bir grup askerine önderlik ediyordu. Kendrick’in onu tanıdığı bu kısa süre zarfında Kendrick Koldo’nun adamlarına önderlik etmesine ve ona duydukları hayranlığa bakarak saygı duymaya başlamıştı. O, Kendrick’in birlikte at sürmekten gurur duyacağı bir şövalyeydi.

Koldo ufku işaret ederken Kendrick gösterdiği yere baktı, aslında görmeden önce de ne olduğunu duydu. Acı bir ısıktı bu, sanki bir fırtınaydı ancak Kendrick, Çöl’deki zamanını, yarı baygın halde sürüklendiğini hatırladı. Kızgın kumların, asla sona ermeyen bir hortum gibi sürekli dikilerek göğe kadar yükselen katı bir duvar oluşturduğu aklına geldi. Nüfuz edilemez gibiydi,

sanki gerçek bir duvardı bu şekilde Ridge, İmparatorluk'un geri kalanından görünmez hale geliyordu.

Islık giderek büyürken Kendrick buraya yeniden girmekten çekiniyordu.

“ATKILAR!” diye emretti bir ses.

Kendrick, Kral'ın daha büyük ikizi Ludvig'in uzun, iç içe geçen beyaz bir kumaşı alıp yüzüne sardığını gördü. Sırayla askerler onu takip ederek aynı şeyi yaptılar.

Kendrick'in yanına kendini Naten olarak tanıtan bir asker atıyla geldi, Kendrick bu adamı görür görmez ondan hazzetmemişti. Kendrick'e verilen liderliğe karşı isyankardı ve saygısız hareketleri gözüne batıyordu.

Naten, yakına gelirken Kendrick ve adamlarına küçümseyerek baktı.

“Bu yolculuğa önderlik ettiğini düşünüyorsun,” dedi, “sırf Kral sana bu görevi verdi diye. Ancak adamlarını Kum Duvarı'ndan koruyacak kadar bile bir şey bilmiyorsun.”

Kendrick adama bakınca, gözlerinde ona karşı duyduğu nedensiz bir nefret barındırdığını gördü. Başlangıçta Kendrick, bir şekilde onun yüzünden kendini tehdit altında hissetmiş olabileceğini düşündü. Ne de olsa bir yabancıydı ama şimdi bu adamın nefreti sevdiğini anlıyordu.

“Ona atkılarını verin!” diye bağırdı Koldo Naten'a, sabırsız bir şekilde.

Bir zaman geçip de duvara git gide yaklaşınca kumlar şiddetlendi ve ancak o zaman Naten nihayet uzanıp atkı çuvalını

Kendrick'e fırlattı, çuval at üstündeki Kendrick'in göğsüne sertçe çarpıp durdu.

“Bunu adamlarına dağıt,” dedi, “yoksa duvar sizi haklar. Seçim senin, gerçekten umurumda değil.”

Naten atını adamlarının olduğu yere döndürerek gitti, Kendrick her birinin yanına giderek atkılarını adamlarına tek tek dağıttı. Sonrasında kendi atkısını Ridge'den gelen diğerlerinin yaptığı gibi nefes alacak kadar boşluk bırakarak güvende olmasını sağlayarak kafasına ve yüzüne tekrar tekrar doladı. Dışarıyı zar zor görebiliyordu, dünya ışık altında bulanıktı.

İyice yakınlaşıp döne döne havaya çıkan kumlar kulaklarını sağır edici hale gelince kendini duruma hazırladı. Şimdiden sadece elli metre uzağındayken, hava zırhına çarparak seken kum sesleriyle doluyordu ve bir an sonra hissetmeye de başladı.

Kendrick Kum Duvar'ına dalarken sanki kendini bir kum okyanusuna bırakıyormuş gibi hissetti. Çıkardığı ses o kadar yüksekti ki, kendi kalbinin atışını kulaklarında zar zor duyuyordu. Tüm vücudu kumla kaplanmış, içeri girmeye çalışıp onu yırtıyorlardı. Dönerek kalkan tozlar o kadar yoğundu ki sadece bir kaç adım yanında olan Brandt'ı ya da Atme'yi göremiyordu bile.

“SÜRMEYE DEVAM EDİN!” diye bağırdı Kendrick adamlarına, onu duyabileceklerinden emin bile değildi ama sesini duyurarak onlara olduğu kadar kendine de güven vermek istiyordu. Atlar deli gibi koşuyor, yavaşlıyor, garip hareketlerde bulunuyorlardı. Kendrick aşağı bakınca kumun atların gözlerine

girdiğini gördü, gittikçe daha sert darbelerle vuruyordu kum, atların durmaması için dua etti.

Kendrick hiç durmadan ilerlerken bunun asla sonu gelmeyeceğini düşünmeye başladı ta ki nihayet duvardan minnet duyarak çıkana kadar. Diğer tarafa yanında adamlarıyla beraber geçti, Büyük Çöl'ün öte tarafındalardı, açık gökyüzü ve boşluk onları karşılamak için diğer tarafta bekliyordu. Kum Duvarı ilerledikçe etkisini yitirdi, sükûnet yeniden galip geldi ve Kendrick Ridge adamlarının ona ve kendi adamlarına şaşkınlıkla baktıklarını gördü.

“Başaramayacağımızı mı düşündünüz?” diye sordu Kendrick, şaşkın şaşkın bakan Naten'a.

Naten omuz silkti.

“Her iki şekilde de umurumda değil,” dedi ve adamlarıyla beraber atını sürdü.

Kendrick, Brandt ve Atme'yle bakıştı, hepsi yeniden Ridge'ten gelen bu adamların kim olduklarını merak etti. Kendrick güvenlerini kazanmanın uzun ve zorlu bir yol olacağını hissetti. Neticede o ve adamları yabancılardı, bu yolu yaratan ve başlarına dert olan onlardı.

“Önümüzde!” diye bağırdı Koldo.

Kendrick önüne bakınca orada, çölde, o ve Halka'nın diğer halkı tarafından bırakılan izleri gördü. Tüm ayak izleri artık kumun üstünde sertleşmiş, ufka doğru ilerliyordu.

Koldo bittikleri yerde durdu, tıpkı diğerleri gibi biraz ara verdi, adamlar ve atlar nefes nefeseydi. Hepsi aşağı bakıp izleri

incelemeye başladılar.

“Çölün bu izleri silmesini beklerdim,” dedi Kendrick şaşkınlıkla.

Naten onlara alaycı bir bakışla baktı.

“Bu çöl hiç bir şeyin izini silemez. Burada yağmur yağmaz, her şeyi hatırlar. Bu izleriniz sizi doğruca bize yönlendirecekti ve Ridge’in çöküşüne neden olacaktı.

“Onunla uğraşmayı bırak,” dedi Koldo Naten’a karamsar bir tonla, sesi otoriterdi.

Hepsi dönüp ona baktı ve Kendrick ona karşı hissettiği minnet duygusuyla doldu.

“Neden uğraşmayayım,” diye cevapladı Naten. “Bu sıkıntıya onlar sebep oldular, şimdi evimde, Ridge’te son derece güven içinde olabilirdim.”

“Devam edersen,” dedi Koldo, “seni hemen eve göndereceğim. Bu görevden atılacaksın ve Kral’a tayin ettiği kumandanına nasıl saygısızlık ettiğini anlatmak zorunda kalacaksın.”

Naten nihayet aklını başına getiren bu azarla aşağı bakıp grubun diğer tarafına geçti.

Koldo, Kendrick’e baktı ve kumandan diğerine saygıyla kafasını salladı,

“Adamlarımın itaatsizliği için özür dilerim,” dedi. “Eminim senin de bildiğin gibi bir kumandan tüm adamlarıyla aynı fikirde olamaz her zaman.”

Kendrick saygıyla başını sallarken Koldo’ya her zamankinden

çok saygı duyuyordu.

“Halkının izleri bunlar mı yani?” diye sordu Koldo aşığı bakarak.

Kendrick kafasıyla onayladı.

“Öyle görünüyor.”

Koldo iç geçirip döndü ve takip etti.

“Sonuna kadar bu izi takip etmeliyiz,” dedi. “En sonuna ulaştığımızda geriye dönüp izi sileceğiz.”

Kendrick şaşırılmıştı.

“Fakat geri gelirken kendi izimizi bırakmayacak mıyız?”

Koldo işaret edince Kendrick nereyi gösterdiğine baktı. Adamların atlarının arkasında tırmığa benzeyen çok sayıda aletin olduğunu gördü.

“Süpürücüler,” diye açıkladı Ludvig, Koldo’nun yanına gelerek. “İlerlerken arkamızdan izleri silecekler.”

Koldo gülümsedi.

“Ridge’i yüzyıllardır düşmanlardan uzak tutan şey işte budur.

Kendrick bu dahiyane aletlere hayranlıkla bakarken adamlar atlarını topuklayıp izi takip ederek çöl boyunca dört nala koşarak Çöl’e, ufkun sadece boşluktan oluştuğu bu yere geri döndüler. Kendrick kendine rağmen onlar ilerlerken Kum Duvarı’na son bir kez bakmak için geriye döndü, bir şekilde buraya bir daha asla ve asla dönemeyeceklerine dair his çökmüştü üstüne.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Erec geminin pruvasında, Alistair ve Strom yanında dururken daralan nehre endişeyle bakıyordu. Arkalarından onları yakından takip eden küçük donanma Güney Adalar'dan çıktıkları zamanı hatırlatarak bu sonsuz nehirde yılan gibi kıvrılıp geliyordu ve hep beraber İmparatorluk'un derinliklerine doğru ilerliyorlardı. Bazı noktalarda bu nehir bir okyanus kadar genişti, kıyıları görünmüyordu ve suları berraktı fakat Erec şimdi ufukta daraldığını, belki yirmi metre genişliğe düşerek bir dar geçide dönüştüğünü ve suların bulanıklaştığını görüyordu.

Erec'in profesyonel asker olan tarafı tetikteydi. Adamlarına önderlik ederken dar alanlardan hoşlanmazdı, daralan bu nehrin onları pusuya düşmeye daha açık bir hale getireceğini biliyordu. Erec omzundan geriye baktığında denizde kaçtıkları kalabalık İmparatorluk donanmasından hiç bir iz göremiyordu fakat yine de oralarda bir yerlerde olmadıkları anlamına gelmiyordu bu. Onu bulana kadar aramaktan asla vazgeçmeyeceklerini biliyordu.

Erec, elleri belinde sırtını dönüp gözlerini kısarak her iki yanda uzanan İmparatorluk'un terk edilmiş ve sonsuzluğa uzanan topraklarına, kuru kum ve sert kayalardan oluşan, ağaçsız ve medeniyet izi taşımayan kara parçalarına baktı. Erec, nehrin kıyılarına bakınca en azından her hangi bir kale ya da nehir kenarına konuşlanmış İmparatorluk taburlarından bir

iz görmediği için minnettardı. Donanmasını mümkün olan en çabuk şekilde Volusia'ya götürmek, Gwendolyn ve diğerlerini bulup onları serbest bırakmak ve buradan çıkmak istiyordu. Onları yeniden koruma sağlayabileceği Güney Adalar'ın güvenli bölgesine götürmek istiyordu. Yol üstünde dikkatini dağıtacak her hangi bir şey istemiyordu.

Fakat öte yandan, uğursuz sessizlik ve ıssız arazi de onu endişelendiriyordu: İmparatorluk pusu kurmak için onları bekliyor olabilir miydi?

Erec, düşmandan beklenen saldırıdan daha büyük bir tehlikenin orada olduğunu biliyordu, açıklıktan ölebilirlerdi. Bu çok daha endişe vericiydi. Esasen çorak bir çöl arazisini geçiyorlardı ve zaten az olan erzakları tükenmek üzereydi. Erec orada dururken midesinden gelen gurultuları duyabiliyordu, kendilerine ve diğerlerine uzun zamandır sadece bir öğün için izin verebiliyordu. Bu yolculukta yakın bir zamanda bereketli topraklara rastlamayacakları kesindi bu nedenle çok daha büyük bir problemleri vardı. Bu nehir bir şekilde sona erecek miydi? Volusia'yı hiç bulabilecekler miydi?

Daha fenası, ya Gwendolyn ve diğerleri artık burada değiller veya öldülerse diye düşündü.

"Bir tane daha!" diye bağırdı Strom.

Erec dönünce adamlarının ucunda parlak sarı bir balığın olduğu balık ağını çektiklerini gördü, balık güvertede can çekişiyordu. Denizci üzerine bastı ve Erec diğerleriyle beraber etrafına toplanıp baktı. Kafasını hayal kırıklığıyla salladı: iki

kafası vardı. Bu nehirde bolca yaşadıkları anlaşılan zehirli bir başka balıktı bu da.

"Bu nehir lanetli," dedi adamı, balık ağını suya fırlatırken.

Erec tırabzana geri yürüyüp sinirlenerek suları inceledi. Birinin varlığını hissedip dönünce yanı başında Strom'u gördü.

"Ya bu nehir bizi Volusia'ya götürmezse?" diye sordu Strom.

Erec, kardeşinin yüzündeki endişeyi okudu, aynısını o da hissediyordu.

"Bizi bir yerlere çıkaracağı kesin," diye cevapladı Erec. "Bizi kuzeye götürüyor. Eğer Volusia'ya değilse karayı yürüyerek geçip mücadelemizi veririz."

"Öyleyse gemileri terk mi etmeliyiz? Bu yerden nasıl kurtulacağız? Güney Adalar'a nasıl döneceğiz?"

Erec yavaşça başını sallayıp iç geçirdi.

"Dönemeyebiliriz," diye dürüstçe cevapladı. "Hiç bir onur görevi güvenli olmamıştır. Bu seni ya da beni hiç durdurdu mu?"

Strom ona dönüp gülümsedi.

"Bu yaşama sebebimiz," diye cevapladı.

Erec de ona gülümseyip döndü ve diğer yanına gelen Alistair'i gördü. Tırabzanları tutup, yol alırken gittikçe daralan nehre bakıyordu. Gözleri alev alev yanıyordu ama sanki burada değilmiş gibiydi, Erec onun başka bir dünyada kaybolduğunu görebiliyordu. Onda değiştiğini düşündüğü başka bir şey daha vardı, ne olduğundan emin değildi ama sanki içinde tuttuğu bir sırrı var gibiydi. Ona sormak için sabırsızlanıyor ama onu rahatsız etmek de istemiyordu.

Boru sesleri duyulunca Erec şaşkınlıkla dönüp geriye baktı. Kasvetli görüntü karşısında kalbi sıkıştı.

"HIZLA KAPANIYOR!" diye bağırdı denizci direğin tepesinden, çıldırmış gibi işaret ederek. "İMPARATORLUK DONANMASI!"

Erec güverteyi ardından geminin kışını Strom'la beraber arşınlarken savaş paniği yaşayan tüm adamlarını hızla geçiyordu. Herkes kılıçlarını alıyor, yaylarını hazırlıyor ve kendilerini zihinsel olara duruma hazırlamaya çalışıyorlardı.

Erec kışa gidip tırabzanı tuttu ve öne baktı, gerçek olduğunu gördü: orada, nehrin kıvrımında, sadece bir kaç yüz metre ötede siyah ve altın renkli yelkenleri açık olan bir sıra İmparatorluk gemisi vardı.

"İzimizi bulmuş olmalılar," dedi yanında duran Strom.

Erec kafasını salladı.

"Tüm bu zamandır bizi takip ediyorlardı," dedi durumu fark ederek. "Sadece kendilerini doğru zamanda göstermeyi bekliyorlardı."

"Neyin doğru zamanını?" diye sordu Strom.

Erec döndü ve omzunun üstünden nehrin kaynağına baktı.

"Bunun," dedi.

Strom döndü ve daralan nehri inceledi.

"Nehrin en dar noktasına kadar gelmemizi beklediler," dedi Erec. "Tek sıra halinde ilerlememizi ve geri dönmemiz için geç olmasını beklediler. Nerede olmamızı istiyorlarsa oraya ulaşmamızı beklediler."

Erec donanmaya bakarken orada durdu, adamlarını ve kendini kriz anlarında yönlendirdiği tüm zamanlardaki gibi inanılmaz bir şekilde odaklandığını hissediyordu. Böyle zamanlarda olduğu gibi birden bir hisle doldu, aklına bir fikir geldi.

Erec kardeşine döndü.

"Yanımızdaki gemiye adam çıkartın," diye emretti. "Donanmamızın arkasını boşaltın, adamları en sondakinden indirin ve yanındakine geçirin. Beni duydun mu? O gemiyi boşaltın. Gemi boşaldığında en son terk eden sen olacaksın"

Strom aklı karışmış halde ona baktı.

"Gemi boşalınca mı?" diye tekrarladı. "Anlamadım."

"Batırmayı planlıyorum."

Şaşkına dönen Strom, "batırmak mı?" diye sordu.

Erec kafasını salladı.

"En dar noktada, nehir kıyıları birleşirken gemiyi yana doğru döndürüp terk edeceksin. Bir tıpaç yaratacağım, ihtiyacımız olan engeli kuracağız. Kimse bizi takip edemeyecek. Şimdi git!" diye bağırdı Erec.

Strom, ağabeyinin talimatlarını takip ederek hareket geçti, fikrini kabul etse de etmese de hemen davrandı. Erec gemiyi diğerlerinin yanına götürürken Strom bir tırabzandan diğerine atladı. Diğer gemiye çıkınca emirleri yağdırmaya başladı ve adamlar hemen harekete geçtiler. Hepsi sırayla gemiyi terk edip Erec'inkine atladı.

Erec, gemilerin ayrıldığını gördüğü için endişelendi.

"İplere!" diye bağırdı Erec adamlarına. "Kancaları kullanın-

gemileri bir arada tuttu!"

Adamları emirleri takip ederek geminin yanına koşuştular, ipli kancaları kaldırıp havaya attılar ve yanlarındaki gemiye fırlatıp tüm güçleriyle çekerek gemilerin birbirlerinden ayrılmasını durdurdular. Bu hareketleri, süreci hızlandırdı, onlarca adam bir tırabzandan diğerine geçip gemilerini terk ederken aceleyle silahlarını tutuyorlardı.

Onları kontrol eden Strom emirler yağdırırken, tüm hepsinin gemiyi terk etmesini ve güvertede kimsenin kalmamasını sağlamaya çalışıyordu.

Strom Erec'in bakışlarını yakaladı, onu onaylıyordu.

"Gemideki erzakları ne yapalım?" diye bağırdı Strom sesi yankılanıyordu. "Ya fazla cephanelik?"

Erec kafasını salladı.

"Bırak kalsın," diye cevap verdi. "Sadece arkayı tutup gemiyi yok et."

Erec döndü ve pruvaya koşarak donanmayı yönlendirirken hepsi onu takip etti ve dar geçitte arkasından geldiler.

"TEK SIRA!"

Tüm gemiler, nehir en dar noktasına geldiğinde arkasına dizilmişti. Erec donanmasıyla beraber ilerlerken, geriye baktı ve İmparatorluk donanmasının arayış hızla kapattığını ve belki sadece yüz metre uzaklarında olduğunu gördü. İmparatorluk birliklerindeki adamlar yaylarını çıkarıp oklarını hazırlayıp ateşe verdiler. Aralarındaki mesafenin saldırı için makul sınırlara geldiğini ve kaybedecek zamanları olmadığını biliyordu.

Strom'un gemisi, donanmadaki sonucusu tam en dar noktaya girdiğinde "ŞİMDİ!" diye bağırdı Erec Strom'a.

Erec'i izleyip bekleyen Strom kılıcını kaldırıp gemiyi Erec'in gemisine bağlayan ipleri kesti ve aynı anda Erec'in yanına gelecek şekilde tırabzanlardan atladı. Terk edilmiş gemi tam en dar bölüme geldiğinde kesmişti ipleri, gemi dümensiz şekilde hareket etmeye başladı.

"YANA ÇEVİRİN!" diye emretti Erec adamlarına.

Adamlar uzanıp geminin artık sadece bir yanında kalan ipleri tuttular ve olabildiğince kuvvetli bir biçimde çektiler. Gemi, korkunç sesler çıkarıp yavaşça yana doğru, akıntının aksi istikametine döndü ve nihayet akıntıyla taşınıp iki nehir kıyısındaki kayalıklara oturdu. Yükselen sesler arasında çatırdamaya başladı.

"DAHA SERT ÇEKİN!" diye bağırdı Erec.

Hiç durmadan iplere abanan adamlarına eşlik etti Erec, tüm güçleriyle çekerken hepsi inliyordu. Yavaşça gemiyi döndürmeyi başardılar, sıkı sıkı tutarak kayalıklara oturduğu yere daha sıkı yerleşmesini sağladılar.

Gemi kayalıklara tam oturup hareket etmeyi kesince Erec nihayet tatmin oldu.

"İPLERİ KESİN!" diye bağırdı, bunu ya şimdi yapacaklardı ya da asla, kendi gemisinin gücünü yitirdiğini hissediyordu.

Erec'in adamları, kalan ipleri kesip gemiden kurtardılar, ne bir saniye geç ne bir saniye erken.

Terk edilen gemi çatırdayarak çökmeye başladı, enkazı nehri

sıkı sıkıya kapattı ve bir an sonra gök, Erec'in donanmasının üstüne yanarak inen İmparatorluk oklarına ev sahipliği yaparken karardı.

Erec adamlarının zarar görmeyecekleri şekilde tam zamanında çekilmelerini sağladı, oklar Erec'in donanmasına yirmi metre kala terk edilmiş gemiye isabet ettiler ve böylece geminin alev alması görevine hizmet ederek İmparatorluk'la aralarında bir engel daha oluşturdular. Şimdi nehir geçilmez durumdaydı.

"Tam gaz ileri!" diye bağırdı Erec.

Donanması tam süratle ilerleyip rüzgarı arkalarına aldı, oluşturdıkları engelle aralarındaki mesafeyi açıp gittikçe kuzeye ilerleyerek İmparatorluk oklarının onlara zarar veremeyeceği uzaklığa gittiler. Ateşli oklardan oluşan bir başka yaylım ateşi geldi ve hepsi suya düştü, bu olurken suya çarpan oklar tıslayarak söndü.

Denizde ilerlemeye devam ederken Erec pruvada durup, yanan geminin önünde İmparatorluk donanmasının zorunlu duruşunu keyifle izledi. İmparatorluk gemilerinden biri alevli engeli aşmaya çalıştı fakat tüm çabalarının sonunda gemi alev aldı ve içindeki yüzlerce İmparatorluk askeri alevlerce yutulurken güverteden aşağı atladılar. Alev topuna dönen gemileri de enkaz halinde denizin dibini boyladı. Bu manzaraya bakarken Erec, İmparatorluk'un daha günler boyunca onlara engel olamayacağını anladı.

Erec omuzunda güçlü bir el hissedince döndü ve yanında ona

glmseyerek duran Strom'u gördü.

"İlham verici stratejilerinden biri daha," dedi.

Erec ona gülümsedi.

"İyi işti," diye cevapladı.

Erec döndü ve geride kalan nehir kaynağına baktı, sular her taraftan akıyordu, henüz tam olarak rahatlamamıştı Erec. Bu savaşı kazanmışlardı ama önlerinde belirecek engellerin nele olduğunu kim bilebilirdi?

BEŞİNCİ BÖLÜM

Altın kıyafetlerini kuşanmış olan Volusia, konuşma kürsüsünde boylu poslu duruyor, kendine methiye olsun diye yaptırdığı yüzlerce merdiven basamağının en tepesinden aşağı doğru kollarını açarak bakıp anın keyfini çıkarıyordu. Başkent'in sokakları göz alabildiğine insanlarla doluydu, İmparatorluk vatandaşları, askerleri, yeni kulları önünde eğiliyor, şafak sökerken başlarını yere getiriyorlardı. Hep bir ağızdan yumuşak ve süregelen sesler çıkararak Volusia'nın başlattığı sabah tapınışına katılıyorlardı. Kumandanları ve danışmanlar halka öğütlemişlerdi bunu: ya ona tapınacaksınız, ya da ölümü tadacaksınız. Ona buna mecbur oldukları için tapındıklarını biliyordu ancak kısa süre sonra tüm bildikleri bu olacağı için ona tapınacaklardı.

"Volusia, Volusia, Volusia," diye mırıldandılar. "Güneş tanrıçası, yıldızların tanrıçası. Okyanusların annesi ve güneşin habercisi."

Volusia önündeki manzaraya bakıyor yeni şehrine hayran kalıyordu. Her yerde, adamlarına talimat verdiği şekilde dikilen altından heykelleri vardı. Başkent'in her köşesinde mutlaka biri altın rengiyle göğe yükseliyordu. Baktıkları her yerde mecburen onu görecek, ona tapınacaklardı.

Nihayet tatmin olmuştu. Sonunda, kaderinde yazılı olan Tanrıça haline gelmişti.

Sesler, ona adanan tüm sunaklarda yanan esanslar havayı dolduruyordu. Erkekler, kadınlar ve çocuklar omuz omuza kalabalıkta sokakları doldurmuş, önünde eğiliyorlarken bunu kesinlikle hak ettiğini düşünüyordu. Buraya kadar uzun bir yolculukla gelmişti, başkente kadar ilerlemiş ve burayı alıp ona karşı gelen İmparatorluk ordularını yok etmeyi başarmıştı. Şimdi nihayet başkent onundu.

Başkent ona aitti.

Elbette danışmanları aksini düşünse de Volusia ne düşündüklerini pek umursamıyordu. Yenilmez olduğunu, cennetle dünya arasında bir noktada bulunduğunu ve bu dünyadaki hiç bir gücün onu yok edemeyeceğini biliyordu. Sadece korku salmakla kalmıyordu, tüm bunların sadece bir başlangıç olduğunu biliyordu. Daha fazla güç istiyordu. İmparatorluk'un her köşesini ziyaret edip ona karşı gelen insanları, tek taraflı olarak gücünü kabul etmeyenleri ezmeyi planlıyordu. Çok daha büyük bir ordu oluşturarak İmparatorluk'un her yanını kendi hükümdarlığı altında toplayacaktı.

Güne başlamaya hazır olan Volusia, kürsüsünden altın basamakları birer birer kat ederek indi. Elleriyle uzanınca hepsi öne atıldılar, avuçları kendininkine değdi. Kendilerinden biri gibi hissettikleri Volusia'ya tapınan kalabalık onu, aralarında yaşayan tanrıçayı kucaklıyorlardı. Bazıları ağlıyor, o ilerlerken yere kapaklanıyordu, kalabalıktan gittikçe artan sayıda insan en aşağıda üstlerine basıp geçmesi için etten bir köprü oluşturdular.

Voluisa da öyle yaptı, sırtlarındaki yumuşak ete basarak geçti.

Nihayet bir sürüsü vardı. Şimdi savaşa gitme vaktiydi.

*

Volusia İmparatorluk başkentini çevreleyen surların en tepesinde durup içinde yükselen kader hissiyle çöl göğüne bakıyordu. Gördüğü tek şey, öldürdüğü adamların başsız cesetleri ve çığlık atıp aşağı dalarak etlerini didikleyen akbabalardı. Bu duvarların dışında hafif bir meltemle beraber çürümeye başlayan etlerin havada bıraktığı ağır kokuyu duyuyordu. Sebep olduğu katliam karşısında gülümsüyordu. Bu adamlar ona karşı çıkmaya cesaret etmiş ve doğal olarak bedelini ödemişlerdi.

"Ölüleri gömelim mi, Tanrıçam?" dedi bir ses.

Volusia dönünce silahlı kuvvetlerinin kumandanı, geniş omuzlu, keskin çene hattına şaşırtıcı derecede iyi görünüme sahip olan insan ırkından Rory'i gördü. Onu seçip diğer generallere üst olarak atamıştı çünkü gözüne hoş görünüyordu, bundan da önemlisi tıpkı kendisi gibi her durumda kazanmayı bilen parlak bir kumandandı.

"Hayır," diye cevapladı ona bakmadan. "Güneşin altında çürümelerini ve etlerinin hayvanlara yem olmasını istiyorum. Herkesin, Tanrıça Volusia'ya karşı gelenlerin uğrayacakları akıbeti görmesini istiyorum."

Manzaraya irkilerek baktı.

"Nasıl isterseniz, Tanrıçam," diye cevapladı.

Volusia ufka bakarken, siyah bir başlık ve cübbe giyen,

öz annesini öldürmesinde ona rehberlik eden yaratık, çekirdek çevresinde hala güvendiği az sayıda kişiden biri olan, parlayan yeşil gözleri, çopurlu yüzüyle büyücüsü Koolian yanına geldi ve onunla birlikte göğü incelemeye koyuldu.

"Biliyorsun oradalar," diye hatırlattı. "Senin için geldiler. Hissediyorum onları, şimdi bile yoldalar."

Onu görmezden gelerek bakmaya devam etti göğe.

"Ben de," dedi nihayet.

"Yedi'nin Şövalyeleri çok güçlüdür, Tanrıçam," dedi Koolian. "Bir büyücü ordusuyla geliyorlar ki bu orduyla siz savaşılamazsınız."

"Romulus'un adamlarını da unutmayın," diye ekledi Rory. "Halka'dan dönen milyonlarca adamın şimdiden kıyılarımıza yakınlaştıklarına dair haberler alıyoruz."

Volusia dik dik bakarken havada uzun bir sessizlik oldu, bunu kesen tek şey rüzgarın uğultusuydu.

Nihayet Rory:

"Biliyorsunuz bu yeri zapt edemeyiz. Burada kalmamız hepimiz için ölüm demek. Ne emredersiniz, Tanrıçam? Başkentten çıkalım mı? Teslim olalım mı?" dedi.

Volusia sonunda ona döndü ve gülümsedi.

"Kutlama yapmalıyız," dedi.

"Kutlama mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet kutlamalıyız," dedi. "En sonuna kadar. Şehir kapılarını güçlendirip büyük arenanın kapılarını açın. Yüz gün sürecek ziyafet ve şölen ilan ediyorum. Ölebiliriz," diye bağladı

gölümseyerek, "fakat gülümseyerek öleceğiz."

ALTINCI BÖLÜM

Berberinde Ario, Merek, Akorth ve Fulton'la beraber şehrin sokaklarını geçen Godfrey, çok geç olmadan şehir kapılarına yetişmeye çalışıyordu. Arenayı sabote edip o fili zehirleyerek Dray'i ve ona en çok ihtiyaç duyduğu anda Darius'u bulmayı başardığı için hala kendiyile gurur duyuyordu. Onun ve Finli kadın, Silis'in yardımı sayesinde Darius kazanmıştı, arkadaşının hayatını kurtarmıştı böylece Volusia sokaklarında düştüğü pusudan dolayı hissettiği suçluluk bir nebze hafiflemişti. Elbette Godfrey'in rolü gizliydi, bu en iyi yaptığı şeydi. Darius, sırf kendi mertliği ve dövüş yeteneğiyle bu işten sıyrılamazdı. Yine de Godfrey'in küçük bir katkısı olmuştu.

Ancak şimdi her şey rahatsızlık verici bir hal almıştı. Oyundan sonra Godfrey, Darius'la yönlendirildiği şekilde stadyum kapısında buluşup onu serbest kılabilmeyi ummuştu. Darius'un arka kapıya kadar getirilip şehir boyunca eşlik edileceğini düşünmemişti. Oyunu kazandıktan sonra tüm İmparatorluk güruhu adını haykırmış ve sahip olduğu bu beklenmedik popülerlik karşısında İmparatorluk köle efendileri kendilerini tehdit altında hissetmişti. Bir kahraman yaratmışlardı ve gözlerinin önünde bir devrim yaşanmadan onu çabucak şehir dışına, başkentteki arenaya göndermek istemişlerdi.

Godfrey şimdi diğerleriyle birlikte, ona yetişmek ve çok geç olmadan yani Darius şehir kapılarından çıkmadan önce aceleyle

koşturuyordu. Őehre giden yol çöl'den geçiyordu, ıssız ve son derece korunaklıydı. Őehirden çıkarsa ona yardım etmenin bir yolunu bulamazdı. Onu kurtarmak istiyordu, aksi halde tüm çabaları boőa gitmiş olacaktı.

Godfrey, nefes nefese kalarak sokaklar boyu koőarken Merek ve Ario, koca göbekleri onlardan önce ilerleyen ve nefes almakta zorlanan Akorth ve Fulton'a yardım ediyorlardı.

"Durmayın!" diye bağırdı Merek, Fulton'a cesaret verip onu kolundan sürüklerken. Ario, Akorth'u sırtından tam anlamıyla ittiriyor, inletiyor ve yavaşladıkça üstüne çullanıyordu.

Godfrey, koőarken ensesinden boşalan teri hissediyor ve kendine bir kez daha o kadar çok bira içtiği için küfrediyordu. Yine de Darius'u düşününce, ağıryan bacaklarını hareket etmeye zorlayarak bir sokaktan diğerine koőurmaya devam etti ve sonunda hep beraber uzun, taştan bir kemerden geçerek Şehir meydanına ulaőtılar. Buraya varır varmaz, uzakta, belki iki yüz metre uzaklıktaki Şehir kapısı tüm heybeti ve yaklaşık elli metre boyuyla görünür oldu. Godfrey bu manzaraya baktı ve kilitlerinin ardına kadar açıldığını görünce kalbi sıkıştı.

"HAYIR!" diye bağırdı, gayri ihtiyari.

Godfrey, Darius'un atlarla çekilen, İmparatorluk askerleri tarafından korunan tekerlekli bir kafes görüntüsündeki arabanın içindeki halini izlerken telaőlandı.

Godfrey daha hızlı koşmaya başladı, gidebileceğinden hızlıydı ve sonunda tökezledi.

"Baőaramayacağız," dedi Merek mantıklı bir tonla, elini

koluna koyarak.

Fakat Godfrey kolunu kurtarıp koştı. Umutsuz bir çaba olduğunu biliyordu, araba şimdiden uzaktı ve çok iyi korunuyordu fakat yine de artık koşamayacak hale gelinceye kadar koştı.

Orada, meydanın ortasında dururken Merek'in eli onu sıkı sıkı arkasından tutuyordu, öne eğildi, ellerini dizine koyarak nefes almaya çalıştı.

"Gitmesine izin veremeyiz!" diye bağırdı Godfrey.

Ario yanına gelerek kafasını salladı.

"O gitti bile," dedi. "Kendini hırpalama. Bir başka gün savaşmak zorundayız."

"Onu bir şekilde geri alacağız," diye ekledi Merek.

"Nasıl!?" diye umutsuzca sordu Godfrey.

Kimsenin verecek cevabı yoktu, orada demir kapıların Darius'un ardından sanki ruhunun üstüne kapanyormuş gibi kilitletmesini izleyerek durdular.

Darius'un arabasının kapılardan çıkarak şimdiden uzaklaşıp çöle ilerlediğini kendileri ve Volusia arasındaki mesafeyi açtığını görebiliyorlardı. Hareketlerinden doğan toz bulutu git gide yükseldi ve kısa süre sonra gözden kaybolunca, bildiği son kişiyi, özgürlük için son umudunu yarı yolda bıraktığını hissettiği için Godfrey'in kalbi sızladı.

Sessizlik vahşi bir köpeğin çılgın havlamasıyla bozuldu, Godfrey dönüp de bakınca Dray'ın şehir sokaklarından havlayarak ve deliler gibi hırlayarak çıkıp avluya efendisinin

ardından atıldığını gördü. O da Darius'u kurtarmak için çaresizce çırpınıyordu, demir kapılara ulaştığında sıçrayarak kendini üstlerine attı, ve nafile çabasıyla onları dişleriyle ayırmaya çalıştı.

Godfrey, İmparatorluk askerlerinin Dray'i görüp birbirlerine işaret vermesini dehşet içinde izledi. Biri kılıcını çekip onu öldürmek için köpeğe yaklaştı.

Godfrey o an içinde neler olduğunu bilmiyordu fakat bir şeyler harekete geçti. Bu, onun kaldırabileceğinden, çok fazlası, çok fazla adaletsizlikti. Eğer Darius'u kurtaramadıysa en azından köpeğini kurtarmalıydı.

Godfrey kendi bağırışını duydu, sanki kendine dışarıdan bakarken koşmaya başladı. Gerçek üstü bir duyguyla kısa kılıcını çekip durumdan haberi olmayan muhafıza doğru atıldı, muhafız dönerken kalbine doğru kılıcını sapladığını gördü.

İri cüsseli İmparatorluk askeri inanmayan ve fal taşı gibi açılmış gözlerle Godfrey'e bakarken orada dondu kaldı. Sonra yere düştü, ölmüştü.

Godfrey bir çığlık duyunca başka iki İmparatorluk muhafızının üstüne geldiğini gördü. Tehdit savuran silahlarını kaldırdıklarında onların dengi olmadığını biliyordu. İşte bu kapıda hayatı son bulacaktı ama en azından asil bir çaba sonucunda ölecekti.

Bir hırlama sesi havayı yararken Godfrey göz ucuyla Dray'in dönüp öne atıldığını ve Godfrey'i korumak için önüne geçtiğini gördü. Dişlerini boğazına sapladı ve muhafızı yere düşürerek adam hareketsiz kalıncaya kadar onu parçaladı.

Aynı anda Merek ve Ario öne atılırken ikisi de Godfrey'in arkasında kalan muhafızı kısa kılıçlarını kullanarak, Godfrey'i haklamadan hemen önce bıçaklayarak öldürdüler.

Hepsi orada sessizce duruyor, Godfrey önündeki katliama ne yaptığına inanmadan bakıyordu, böylesi bir cesaret karşısında nutku tutulmuştu. Dray hemen yanına geldi ve elinin tersini yaladı.

"Sende böyle bir cesaretin olduğunu bilmiyordum," dedi Merek hayranlık duyarak.

Godfrey şaşkınlıkla orada duruyordu.

"Ne yaptığımdan emin bile değilim," derken ciddiydi, tüm olanlar bulanıktı. Hareket geçmek gibi bir fikri yoktu ama yapmıştı. Hala cesur sayılabilir miydi? merak etti.

Akorth ve Fulton etraflarına İmparatorluk askerlerinden bir işaret var mı diye korkuyla baktılar.

"Buradan çıkmalıyız!" diye bağırdı Akorth. "Hemen!"

Godfrey üstündeki elleri ve onu sürüklemelerini hissetti. Döndü ve yanında Dray'la beraber diğerleriyle birlikte koşmaya başladı. Hepsi, onları kim bilir nelerin beklediği Volusia'ya geri koşmaya başladılar.

YEDİNCİ BÖLÜM

Darius, ellerinin ayak bileklerine bağlı olduğu, aradaki mesafede ağırlık bırakan zincirle demir parmaklıklara yaslanarak oturuyordu. Vücudu yara bere içindeydi ve sanki üstünde tonlarca kilo ağırlık hissediyordu. İlerlerken, araba bozuk yolda zıplıyordu, dışarı bakınca parmaklıkların arasından çöl göğünü gördü, yalnız hissediyordu. Arabası bitmek bilmeyen, çorak arazide ilerliyor, göz alabildiğine hiçlik görünüyordu. Sanki sonu gelmeyen bir dünyaya benziyordu.

Arabası gölgedeydi ancak güneş ışınlar parmaklıklar arasından süzülüyor ve baskıcı çöl ısısının dalgalar halinde ona ulaşıp gölgede olmasına rağmen onu terlettiğini ve rahatsızlığını arttırdığını hissediyordu.

Fakat bu Darius'un umurunda değildi. Tüm vücudu baştan aşağı yumrular içerisindeyken yanıyor ve ağrıyordu, arenadaki bitmek bilmeyen dövüş gününden sonra bitap düşmüş uzuvlarını hareket ettirmek zordu. Uyuyamıyordu, gözlerini kapatınca, anıların yok olmasını istiyordu ama ne zaman denese yanı başında ölen arkadaşları Desmond, Raj, Luzi ve Kaz'ı görüyordu. Her biri korkunç bir şekilde, sırf o hayatta kalabilsin diye can vermişlerdi.

Zafer onundu, imkansız başarımişti ancak şimdi bunun çok az bir anlamı vardı. Ölümün onun için geldiğini biliyordu, ödülü sonunda İmparatorluk başkentine gönderilmek ve daha büyük

arenada daha korkunç düşmanlar karşısında seyircinin eğlencesi olmaktadır. Tüm eylemlerinin, tüm mertliğinin ödülü ölüm olacaktır.

Darius tüm bunları yeniden yaşamaktansa şu an ölmeyi tercih ederdi. Fakat bu konuda bile söz sahibi değildi, zincire vurulmuş çaresiz haldeydi. Bu işkence daha ne kadar devam edebilirdi? Kendi ölmeden önce bu dünya üzerinde sevdiği herkesin ölümüne şahit olmak zorunda mıydı?

Darius yeniden gözlerini kapadı, anıları çaresizce kafasından atmaya çalışırken aklına bir çocukluk anısı geldi. Büyükbabasının kulübesinin önünde kir pasak içinde oynarken bir sopa tutuyordu. Asayla ağaca tekrar tekrar vurunca büyükbabası sopayı elinden kaptı.

"Sopalarla oynama," diye azarladı büyükbabası onu. "İmparatorluk'un dikkatini mi çekmek istiyorsun? Senin savaşı olduğunu düşünmelerini mi istiyorsun?"

Büyükbabası dizleriyle sopayı kırınca Darius korkunç bir öfkeye kapıldı. O bir sopadan fazlasıydı: elindeki tek silahı, ona güç veren sopasıydı. O sopa onun her şeyiydi.

Evet, savaşçı olduğumu bilmelerini istiyorum. Bu hayatta başka hiç bir başka şekilde anılmak istemiyorum, diye düşündü Darius.

Fakat büyükbabası arkasını dönüp orayı terk ederken bunu yüksek sesle söylemekten çok korkmuştu.

Darius kırılmış sopayı alıp parçalarını elinde tutarken yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Bir gün hepsinden, hayatından, köyünden, içindeki durumdan, İmparatorluk'tan ve

şu an kontrol edemediği her şeyden intikamını almak için yemin etti.

Hepsini ezip geçecek ve bir savaşçıdan fazlası olarak bilinecekti.

*

Darius uyandığında ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama hemencecik parlak çöl güneşinin öğleden sonra yayılan zayıf, turuncu bir güneş ışığına yerini bıraktığını fark etti, gün batımına doğru ilerliyordu. Hava çok daha serindi, yaraları sertleşmiş, hareket etmesini hatta bu rahatsız arabada yer değiştirmesini bile zorlaştırmıştı. Atlar, çölün sert zemininde ite kaka hareket ederken bitmek tükenmek bilmeyen metal sesi sanki ona çarpıyor ve kafatasının parçalara ayrıldığını hissettiriyordu. Gözlerini ovaladı, kırıplarına yapışmış tozları çekti ve başkentin daha ne kadar uzakta olduğunu merak etti. Sanki dünyanın sonuna kadar yolculuk etmiş gibi hissediyordu.

Gözlerini kırıştırtıp dışarı baktı, bir şeyler görmeyi umdu ama her zamanki gibi boş bir ufuk, koskoca bir çöl gördü. Ancak bu sefer onu şaşırtan bir şey daha vardı. İlk kez olarak biraz daha dik oturdu.

Araba yavaşlamaya başladı, atların sesleri biraz sakinledi, yollar daha düzgün hale geldi ve bu yeni araziye incelerken Darius bir daha asla unutamayacağı bir manzarayla karşılaştı: orada, çölde uzanan bir çeşit kayıp uygarlık, devasa bir şehir duvarıyla beraber sanki cennete yükselir gibi göz alabildiğine uzanıyordu. Kocaman, parlak altın kapıları vardı, duvarları ve

surları İmparatorluk askerleriyle doluydu. Darius hemen anladı, başkente ulaşmışlardı.

Yoldan gelen ses değişip, daha boğuk, ahşap sesini aldı ve Darius aşağı bakınca arabanın açılır kapanır köprüden geçtiğini gördü. Köprü üzerinde sıralanan yüzlerce askeri geçtiler, ilerlerken hepsi selama durdu.

Gürültülü bir ses göğü doldurunca Darius önüne baktı ve imkansız yükseklikteki altın kapıların sanki onu bağrına basar gibi açıldığını gördü. Arkalarındaki parlaklığı görüyordu, şimdiye dek gördüğü en muhteşem şehirdi burası ve hiç şüphesiz biliyordu ki buradan kaçışı olmayacaktı. Düşüncelerini doğrularcasına, Darius uzaktan gelen bir ses duydu ve hemen tanıdı bu sesi: arenadan yükselen bağırışlardı, yeni bir arenaydı, kana susayan adamların olduğu ve son yolculuğuna çıkacağı yerdı. Bundan korkmuyordu sadece başı dik, kılıcı elinde olarak son bir zaferle ölmeyi umuyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Thorgrin altın ipi elleri titrerken son bir kez çekti, sırtında Melek vardı; yüzünden ter boşanırken nihayet kayalığa tırmanmış, dizleri yere değmiş nefes nefese kalmıştı. Döndü ve geriye bakınca yüzlerce metre aşağıya baktı; dik kayalıkların dibinde çarpan okyanus dalgalarını, buradan son derece küçük görünen sahildeki gemilerini gördü, ne kadar yükseğe tırmanmış olduğuna hayret etti. Tüm etrafında inlemeleri duyuyordu, dönüp bakınca Reece, Selese, Elden, Indra, O'Connor ve Matus'un tırmanmayı bitirerek kendilerini yukarı çekip Işık Adası'na çıktıklarını gördü.

Thor, kasları ağrıyarak orada çömeldi ve önünde uzanan Işık Adası'na bakınca yeni baştan hissettiği kasvetle kalbi kırıldı. Bu korkunç görüntüyü görmeden bile önce, yanan küllerin, havada asılı olan ağır dumanın kokusunu alabiliyordu. Isıyı, orada burada tüten alevler ve yaratıkların yok etmesinden sonra buradan geriye kalan zararı da hissedebiliyordu. Bir zamanlar cennet gibi olan ve yenilmez görünen bu karalanmış, yanmış, yok edilmiş ada artık küle dönmüştü.

Thorgrin hiç zaman kaybetmeden ayağa kalktı. Adada yürümeye başladı ve her yerde Guwayne'i ararken kalbi hızla atmaya başladı. Bu adada dururken bulabilecek olduğu şeyin düşüncesinden nefret ediyordu.

"GUWAYNE!" diye bağırdı Thorgrin sıra dağlar arasında

koşuşturup iki elini ağzının kenarlarında tutarken.

Sesi ona sıradağlar arasından sanki onunla dalga geçermiş gibi geri döndü; sonrasında ise sessizlikten başka bir şey duyulmuyordu.

Birden yukarılardan bir yerlerden yalnız bir çığlık sesi duyulunca Thor yukarı bakıp hala daireler çizmekte olan Lycoples'i gördü. Aşağı iniyor, adamın tam ortasına doğru uçuyordu. Onu, oğluna yönlendirdiğine dair hissi hemen edindi.

Thor diğerleri de yanında koşmaya, köle dönmüş bu alanın her köşesine bakmaya başladı.

"GUWAYNE!" diye bağırdı tekrar. "RAGON!"

Thor, bu kararmış araziye bakarken çaresiz hissediyordu, buradan kimsenin canlı çıkamayacağına dair gittikçe emin olduğu bir hisse kapılıyordu. Bir zamanlar ağaçlar ve çimenlerle bereket saçan bu sıra dağlar artık yaralı bir araziye dönmüştü. Thor ejderhalar dışında ne tarz bir türün böylesi bir yıkıma imza atabileceğini daha da önemlisi onları kimin kontrol ettiğini, buraya gönderdiğini ve bunun sebebini merak etti. Birinin oğlunun üzerine bir ordu gönderecek kadar önemli olmasının sebebi neydi?

Thor onlardan bir iz bulabilmek umuduyla ufka baktı ama hiç bir şey göremeyince kalbi ağrıdı. Tepeleri kirleten kor alevlerden başka hiç bir şey göremiyordu.

Guwayne'in bir yerlerde, tüm bu yıkımdan kurtulmuş olmasını diledi ama bunun nasıl olabileceğini bilmiyordu. Eğer Ragon kadar güçlü bir büyücü buraya her ne güçle uğramış ve

onları durduramamışsa oğlunu nasıl kurtarabilirdi?

Bu yolculuğa çıktığından beri ilk kez olarak Thor tüm umudunu yitiriyordu.

Hiç durmadan koşmaya devam ederken tepeleri çıkıp iniyorlardı, özellikle büyük bir dağa tırmandıktan sonra önde giden O'Connor heyecanla bir şey gösterdi.

"İşte!" diye bağırdı.

O'Connor yana doğru, şimdi küle dönmüş, dalları yanmış kadim ağacın kalıntılarını işaret ediyordu. Thor yakından bakınca altında hareketsiz yatan bir vücut gördü.

Bunun Ragon olduğunu hemen anladı fakat Guwayne'den bir işaret yoktu.

Thor dehşet duyarak hemen yanına koştu ve ona uzanıp yanı başında dizlerinin üstüne çökerek Guwayne'den bir şeyler bulmak için her yanına baktı. Belki de Guwayne'i Ragon'un cübbesinin altında ya da yanı başında, onu yakınlarda ya da bir kaya yarığında bulabileceğini düşündü.

Fakat hiç bir yerde bulamayınca kalbi acıdı.

Thor uzandı ve yavaşça Ragon'a döndü, cübbesi simsiyah olmuştu. Ölmemiş olması için dua ederken onu çevirdi ve Ragon'un gözlerini açmasını umut etti. Thor aşağı uzanıp omuzlarını tuttu, dokunurken hala bile sıcaktı. Başlığını geriye itince, yüzünün küle dönmüş olduğunu, alevler yüzünden şeklinin yandığını görünce dehşete düştü.

Ragon nefes alıp öksürmeye başlarken hayatı için mücadele ettiğini görebiliyordu. Onun, onlara çok nazik davranan bu

güzel adamın şimdi önlerinde mahvolmuş, adasını ve Guwayne'i korumak için bu duruma düşmüş halini görünce kalbi parçalandı. Thor elinde olmadan kendini sorumlu hissediyordu.

"Ragon," dedi Thorgrin, sesi zar zor çıkıyordu. "Beni affet."

"Asıl ben senin affını diliyorum," dedi Ragon, sesi kupkuruydu ve kelimeler ağzından zorlukla çıkıyordu. Uzun süre öksürdükten sonra nihayet devam etti. "Guwayne..." diye başladı sonra sesi cılızlaştı.

Thor, sonraki kelimelerini duymak istemiyordu, kalbi göğsünde atarken en kötüsünü duyacağından korkuyordu. Gwendolyn'in yüzüne bir daha nasıl bakacaktı?

"Söyle, "dedi Thor ısrar edip omuzlarını kavrayarak."Çocuk yaşıyor mu?"

Ragon nefes almaya çalışarak uzun süre çaba verdi ve Thor, O'Connor'a işaret edince O'Connor uzandı ve ona bir tulum su verdi. Thor suyu Ragon'un dudaklarına dökerken Ragon hem kana kan içti hem de öksürdü.

Nihayet Ragon kafasını salladı.

"Daha kötüsü," dedi sesi sadece bir fısıltı halindeydi. "Ölüm onun için merhamet olurdu."

Ragon sustu, Thor konuşmasını isterken onu nerdeyse sarsacaktı.

"Onu götürdüler," diye devam etti sonunda Ragon. "Onu kollarımdan aldılar. Hepsi, buradaydı, sadece onun için gelmişlerdi."

Thor, bir tanecik çocuğunun o şeytani yaratıklar tarafından

alınıp götürüldüğünü düşününce kalbi sıkıştı.

"İyi de kim?" diye sordu Thor. "Tüm bunların ardından kim var? Bunu yapacak kadar güce sahip senden bile güçlü kim olabilir? Senin gücünün, Argon'unkiyle eş, bu dünyadaki hiç bir yaratığın nüfuz edemeyeceği bir güç olduğunu sanıyordum."

Ragon kafasını salladı.

"Bu dünyadaki yaratıklar için, evet," dedi. "Fakat onlar bu dünyadan değiller. Cehennemden bile değil çok daha karanlık bir yerden Kan Ülkesi'nden geldiler."

"Kan Ülkesi mi?" diye sordu Thorgrin afallayarak. "Ben cehennemlere girip çıktım," diye ekledi Thor. "Daha karanlık nasıl bir yer olabilir?"

Ragon kafasını salladı.

"Kan Ülkesi bir yerden fazlasıdır. Bir eyalettir orası. Hayal edebileceğinden bile karanlık ve güçlüdür. Orası, Kan Lordu'nun hükmü altındadır ve nesiller boyu gücüne güç katmıştır. Hükümdarlıklar arasında bir savaş var. Şeytani olanlar ve ışığa ait olanlar arasında. İki de kontrol istiyor. Guwayne, korkarım ki bir anahtar. Her kim ona sahip olmayı başarsa dünyanın kontrolü ona geçecek. Sonsuza kadar. Bu, Argon'un sana hiç söylemediği bir sırdı. Henüz söylemezdi. Hazır değildin daha. Seni bunun için eğitiyordu: bilebileceğinden bile daha büyük bir güce karşı eğitim alıyordun.

Thor anlamaya çalışırken afallıyordu.

"Anlamıyorum," dedi. "Guwayne'i öldürmek için almadılar mı?"

Kafasını salladı.

"Çok daha kötüsü için. Onu kendileri için, kehanetin gerçekleşmesi adına ihtiyaç duydukları şeytani bir çocuk yetiştirip evrendeki tüm iyileri yok etmek için aldılar."

Thor'un dünyası dönüyordu, hepsini anlamaya çalışırken kalbi atıyordu.

"Öyleyse onu geri almalıyım," dedi Thor, bunu söylerken damarlarından soğuk bir kararlılığın aktığını hissediyordu özellikle de Lycoples yukarıda tiz çığlıklar atıp intikam isterken.

Ragon uzanıp Thor'un bileğini ölmek üzere olan bir adama göre şaşırtıcı bir güçle tuttu. Thor'un gözlerine onu korkutacak kadar yoğun bir şekilde baktı.

"Yapamazsın," dedi ciddiyetle. "Kan Ülkesi her hangi bir insanın hayatta kalabileceğinden çok daha fazla güç barındırır. Oraya girmenin bedeli çok fazladır. Sahip olduğun güçlerle bile, beni çok iyi dinle: oraya girdiğinde öleceksin. Hepiniz ölürsünüz. Henüz o denli güçlü değilsiniz. Daha fazla eğitime ihtiyacınız var. Öncelikle güçlerinizi yeşertmelisiniz. Şimdi gitmek aptallık olur. Oğlunu alamayacağın gibi hepiniz yok olursunuz."

Fakat Thor'un kalbi kararlılığıyla sertleşiyordu.

"En korkunç karanlıklarla, dünyanın en büyük güçleriyle karşılaştım," dedi Thorgin. "Kendi babam dahil. Hiç bir zaman korkunun bana engel olmasına izin vermedim. Bu kara lord'u bulup gücü her ne olursa olsun Kan Ülkesi'ne bir şekilde gireceğim. O benim oğlum. Onu geri alacağım ya da bu uğurda öleceğim."

Ragon öksürerek kafasını salladı.

"Henüz hazır değilsin," dedi sesi cılızlaşıyordu. "Hazır değilsin....Güce... ihtiyacın var... o... halkaya.." dedi ve kan kasmaya başlayarak sözü kesildi.

Thor, ölmeden önce ne demek istediğini anlamaya can atarak ona bakıyordu.

"Ne halkası?" diye sordu. "Vatanımızdan mı bahsediyorsun?"

Uzun bir sessizlik oldu, Ragon'un fısıltısı havadaki tek sestir sonunda nihayet çizgiye dönen gözlerini açtı.

"Kutsal.. yüzük."

Thor, Ragon'un ona cevap vermesini isteyerek omuzlarını tuttu ama aniden Ragon'un vücudunun elleri altında sertleştiğini hissetti. Gözleri dondu, korkutucu ölüm nefesini verdi ve bir an sonra son derece durgun bir biçimde nefesi durdu.

Öldü.

Thor içine doluşan bir acı dalgası hissetti.

Thor başını geriye atıp göğe doğru inleyerek "HAYIR!" diye haykırdı. Uzanıp Ragon'u oğlunu korumak için hayatını vermiş olan bu cömert adamı sararken hıçkırıklara boğuldu. Keder ve suçluluk altında boğuluyordu, içinde yavaşça ve istikrarlı bir biçimde yükselen yepyeni bir kararlılık duygusu hissetti.

Thor göğe bakarken ne yapacağını biliyordu.

"LYCOPLES!" diye çığlık attı, bir babanın çaresizlikle dolu acı haykırışıydı bu, öfkeyle doluydu ve kaybedecek hiç bir şeyi olmadığını anlatıyordu.

Lycoples bu haykırışı duyunca gökyüzünde çığlık attı, onun

öfkesi de Thor'unkine denkti. Daha aşağıya inip daireler çizdi ve nihayet bir kaç adım ötesinde durdu.

Hiç tereddüt etmeden Thor ona koşup sırtına atladı, boynunu sıkıca tuttu. Yeniden bir ejderhanın sırtında olmak ona enerji yüklemişti.

"Bekle!" diye bağırdı O'Connor diğerleriyle birlikte öne gelip. "Nereye gidiyorsun?"

Thor ölü gözlerle onlara baktı.

"Kan Ülkesi'ne," diye cevap verdi. Hayatında hiç olmadığı kadar kendinden emindi. "Her ne olursa olsun oğlumu kurtaracağım."

"Yok edileceksin," dedi Reece endişeyle öne gelirken, sesi kederliydi.

"Öyleyse onurumla ölürüm," diye cevapladı Thor.

Thor yukarı, ufka doğru göz atınca yaratıkların izlerini gördü, gittikçe gözden kayboluyorlardı, nereye gitmesi gerektiğini biliyordu.

"Öyleyse yalnız gitmeyeceksin," diye bağırdı Reece. "Seni gemimizle takip edip orada yakalayacağız."

Thorgrin kafasını salladı ve Lycoples'i sıktı. İkisi aniden yukarı havalanınca Thor bildiği o duyguyla doldu.

"Hayır, Thorgrin!" diye bağırdı arkasından acı dolu bir ses.

Bunun Melek'in sesi olduğunu biliyordu ve ondan uzaklaşırken suçluluk dişlerini geçiriyordu.

Fakat ardına bakamazdı. Oğlu başka bir yerdeydi, ölü ya da diri onu bulup hepsini öldürecekti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gwendolyn yüksek kemerli kapılardan birçok hizmetli tarafından kapıları açık tutulan Kral'ın taht odasına, yanında Krohn'la beraber geçerken gördüğü manzaradan etkilenmişti. Boş odanın en son köşesinde Kral bu devasa yerde tek başına otururken ardından kapanan kapıların sesi odada yankılandı. Taştan zemin üzerinden yürüyerek tahta yaklaşırken, dizi dizi desenli camlardan içeri sızarak kadim şövalyelerin resimleriyle dolu bu odayı bir savaş alanı görüntüsüne büründüren güneş ışınlarını geçiyordu. Bu yer hem insana kendini küçük hissettiriyor hem de geçmiş kralların hayaletlerini taşıyıp ilham vererek huzur barındırıyordu. Yoğun sessizlik içinde varlıklarını hissederken birçok yerden burası on Kraliyet Sarayı'nı hatırlatıyordu. Oda ona babasını ne kadar derinden özlediğini hatırlatınca aniden göğsünde bir ağrı hissetti.

Kral MacGil, orada eliyle çenesini tutarak düşüncelerinde kaybolmuş bir halde dururken Gwendolyn bu hükümdarın ağırlığını hissediyordu. Yalnız ve bu yerde hapsolmuş görünüyordu sanki krallığın ağırlığı omuzlarındaydı. Bu hissi Gwendolyn'den daha iyi kimse anlayamazdı.

Tahtında kalmasını beklerken hemencecik ayağa kalkıp gümüşi basamaklardan yüzünde bir gülümsemeyle, diğer krallarda olan yapmacıksız alçak gönüllü bir ifadeyle onu hevesle karşılamak üzere indi. Alçak gönüllüğü Gwendolyn'i

son derece rahatsız hissettiren ve kötü hislere boğan oğluyla karşılaşmasından onu sonra rahatlatıyordu. Bunu Kral'a anlatıp anlatmamayı dűřündü ama en azından şimdilik şenesini tutup neler olacağını gormek istedi. Nankör görünmek ya da toplantılarına kötü bir şekilde başlamak istemiyordu.

"Dün seninle konuşmamızdan sonra çok az şeye odaklanabildim," dedi ona yaklaşıp samimi bir şekilde onu kucaklarken. Yanındaki Krohn mırıldayıp Kral'ın elini dürtünce Kral aşağı bakıp gülümsedi. "Bu kimmiş?" diye sordu sııcaklıkla.

"Krohn," diye cevapladı, ondan hoşlandığı için rahatlayarak. "Benim leoparım, ya da daha doğrusu eşimin. Gerçi artık daha çok benim kabul ediyorum."

Gwendoyln'in rahatlamasına sebep olacak şekilde Kral, Krohn'un kafasını ellerinin arasına alıp kulaklarını sevdi ve hiç korkmadan onu öptü, Krohn da ona yüzünü yalayarak cevap verdi.

"Çok güzel bir hayvan," dedi. "Burada alışıl gelmiş türlerden değişik bir hayvanın aramızda olması be hoş."

Gwen, nezaketiyle şaşıarak ona baktı ve Mardig'in sözlerini hatırladı.

"Krohn gibi hayvanların burada olmasına izin veriliyor mu?" diye sordu.

Kral, kafasını geriye atarak bir kakhaha patlattı

"Elbette," diye cevapladı. "Neden izin verilmesin ki? Biri sana aksini mi söyledi?"

Gwen karşılaşmalarıyla ilgili Kral'a bilgi verip vermemekte

tereddüt etti ve susmayı tercih etti, boşboğaz biri olarak görünmek istemiyordu üstelik bu insanlar, bu aile hakkında her hangi bir sonuca varmadan ya da bir aile trajesinin ortasına kendini atmadan önce daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Şimdilik sessiz kalmanın en iyisi olduğuna karar verdi.

"Beni mi görmek istediniz, Kralım?" diye sordu bunun yerine. Kral'ın yüzü hemen ciddiyete büründü.

"Evet," dedi. "Dünkü konuşmamız yarıda kaldı ve halletmemiz gereken çok fazla konu var."

Döndü ve eliyle işaret ederek onu takip etmesini istedi. Birlikte yürüyüp, geniş odayı sessizlik içinde geçerken ayak sesleri yankılanıyordu. Gwen yukarı bakıp yüksek, koni şeklindeki tavanı gördü, adımlarını atarken duvarların üzerindeki armalar, kupalar, silahlar ve zırhlar dikkatini çekti. Bu yerin ne kadar düzenli olduğuna ve bu şövalyelerin savaşlarından ne çok gurur duymalarına hayret etti. Bu oda ona Halka'da bulabileceği bir yer gibi geldi.

Odayı geçerek en uca varıp bir adım kalınlığında, eski meşeden yapılmış ve kullanımdan ötürü pürüzsüz olan bir takım çift kapıdan daha ilerleyip taht odasının yanında bulunan, en az elli metre uzunlukta ve genişlikte mermer korkulukların çevrelediği devasa bir balkona çıktılar.

Dışarı çıkarken Kral'ı takip etti Gwen, kenara gidip ellerini pürüzsüz mermerlere koyup ileriye baktı. Önlerinde kusursuz görüntüsüyle Ridge şehri uzanıyordu, tüm taştan çatıları belirgin şekilde gökyüzüne uzanıyordu, eski evler farklı şekillerde

ancak birbirlerine yakın olarak inşa edilmişti. Bu, yüzlerce yılın sonucunda evrimleşen yamalı bir şehrin sıcak, samimi ve kullanılmaktan yıpranmış görüntüsüydü. Zirveleri ve kuleleri özellikle de arkalarında güneş altında parlayan mavi suyun yarattığı fonla sanki bir peri masalından çıkmış gibilerdi. Bunların ötesinde ise Ridge'in yükselen dorukları, büyük bir dairenin içerisinde göğe sanki dünyanın önündeki büyük bir bariyermiş gibi çıkıyordu.

Öylesine iç içe, öylesine dış dünyadan ayrıştırılmış bir görüntüsü vardı ki Gwen buranın başına kötü bir şey geleceğini hayal edemiyordu.

Kral iç çekti.

"Bu yerin öldüğünü düşünmek güç," dedi, aynı düşünceleri paylaştığını fark etti Gwendolyn.

"Düşünmesi zor olsa da," diye ekledi, "ben ölüyorum."

Gwen ona dönünce açık mavi gözlerinin acı ve üzüntü dolu olduğunu gördü, endişeye kapıldı.

"Hasta mısınız, lordum?" diye sordu. "Her ne ise, şifacıların iyileştireceği bir şey değil mi?"

Yavaşça kafasını salladı.

"Şifacıların hepsini gördüm," diye cevapladı. "Elbette hepsi krallıktaki en iyilerdi. Devaları yok. İçimde yayılan bir kanser var."

İç geçirdi ve ufka bakarken onun için hissettiği üzüntü altında ezildi Gwen. Neden, diye düşündü, kötüler bir şekilde her şeyden sıyrılmayı başarırken iyi insanlar her zaman trajediye layık

görülür?

"Kendime acımıyorum," diye ekledi Kral. "Kaderimi kabullendim. Beni şimdi endişelendiren durumun değil, mirasım. Çocuklarım, krallığım. Şu an benim için önemi olan tek konu bu. Kendi geleceğimi planlayamıyorum ama en azından onlarınkini çizebilirim."

Gwendolyn'e döndü.

"İşte bu yüzden seni çağırdım."

Gwen onun için çok üzüldü, ona yardım etmek için elinden ne gelirse yapacağını biliyordu.

"Size bu konuda yardım etmek istiyor olsam da," diye cevapladı, "bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Emrinizde tüm bir kraliyet var size diğerlerinin veremediği neyi sunabilirim?"

İç geçirdi.

"Aynı amacı taşıyoruz," dedi. "İmparatorluk'un yenildiğini görmek istiyorsun, ben de öyle. Geleceğin, ailen, halkın için güvenli, emniyetli, İmparatorluk'un boyunduruğundan uzak bir yer istiyorsun, ben de öyle. Elbette burada Ridge'in koruması altında şu an barış var ancak bu gerçek değil. Özgür insanlar nereye isterlerse gidebilirler ama biz gidemeyiz. Saklandığımız sürece özgür kalamayız. İkisi arasında büyük bir fark var."

İç geçirdi.

"Elbette mükemmel olmayan bir dünyada yaşıyoruz ve içinde bulunduğumuz durum dünyanın bize sunduğu en iyi seçenek olabilir ancak ben böyle düşünmüyorum."

Bir süre sessiz kalınca Gwen bununla nereye varmak istediğini

merak etti.

"Hayatımızı korkularla geçiriyoruz tıpkı atalarımızın yaptığı gibi," dedi sonunda, "bulunacak olduğumuza, İmparatorluk'un bizi burada, Ridge'de bulup buraya geleceğine ve savaşı kapımıza kadar getireceğine dair bir korkuyla. Savaşçılarımız asla korku duymaz oysa. Kaleni korumakla hiç korkmadan dışına çıkmak arasında büyük fark vardır. Büyük bir savaşçı kapılarını güçlendirip kalesini savunabilir ama daha büyük bir savaşçı kapıları ardına kadar açıp her kim kapısını çalıyorsa korkusuzca onunla yüzleşebilir."

Gwendolyn'e dönünce gözlerindeki kararlığı ve içinden yayılan gücü gördü Gwen ve o anda neden onun kral olduğunu anladı.

"Kapılarımız ardında emniyet içinde yaşamaktansa düşmanı karşılayarak ölmek daha iyidir."

Gwen şaşırmişti.

"Öyleyse, isteginiz," dedi, "İmparatorluk'a saldırmak mı?"

Ona baktı hala ifadesini, zihnine üşüşen düşünceleri anlayamıyordu.

"Evet," diye cevapladı. "Bu kimsenin istemediği bir durum. Benden önce gelen atalarım da bu durumda kalmak istemedikleri için buna hiç yeltenmediler. Anlıyorsun ya, güvenlik ve bereketin insanlar üzerinde her zaman yumuşatıcı bir etkisi vardır, sahip olduklarından vazgeçmek istemezler. Eğer savaş başlatırsam, arkamda çok sayıda iyi savaşçım duracaktır ama aynı zamanda bu işe gönülsüz vatandaşlarım da. Hatta belki beni bir isyan

bekleyecek."

Gwen ileriye bakıp Ridge'in uzak ufukta kederle asılı duran zirvelerine bir Kraliçe'nin gözüyle ve profesyonel stratejiler üreten birinin bakacağı şekilde baktı.

"İmparatorluk'un size saldırması imkansızdan biraz daha uzak bir ihtimal gibi görünüyor," diye cevapladı. "Bir şekilde sizi bulsalar bile bu duvarları, bu nehri nasıl aşabilirler?"

Ellerini beline koyup ileri baktı ve Gwendolyn'le beraber ufku inceledi Kral.

"Kesinlikle avantaj üstünlüğümüz var," diye cevapladı. "Birimize karşılık onlardan yüzlercesini öldürebiliriz ancak sıkıntı geriye milyonların olması, bizim elimizde sadece binler var. Nihayetinde onlar kazanır."

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.